

РЕШЕНИЕ

№ 27420

гр. София, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 25.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **7497** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

С искане/жалба, вх. № 23030/19.07.2024 г. от адвокат – пълномощник на И. Х. И., с постоянен адрес в [населено място] е оспорена издадената от директора на Областна дирекция на МВР – С. ЗАПОВЕД, № 517з-3364/24.06.2024 г. Със заповедта, на жалбоподателя – младши автоконтрольор – I степен, в Сектор „Пътна Полиция“, при ОД – С. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца.

Подателят на жалбата и адвокатът не се явяват. Независимо, че Съдът е сезиран с приоритетно заявено „искане за обявяване Заповед № 517з-3364/24.06.2024 г. за нищожна“, същата е квалифицирана и като „неправилна и незаконосъобразна“. С оглед на това и като взе предвид, че заповедта, връчена на 06.07.2024 г. е оспорена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК Съдът приема, че следва да се произнесе относно законосъобразността на административния акт, на всички основания по чл. 146 АПК. С искането е заявена и претенция за присъждане на разноските за водене на делото.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт: оспорва жалбата – искане; не ангажира нови доказателства; заявява желание за юрисконсултско възнаграждение. Доказателствата, представени изцяло от ответника и приобщени по делото без оспорване от страна на жалбоподателя, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

С оспорената Заповед № 517з-3364/24.06.2024 г., според текста на същата, на

жалбоподателя И. Х. И. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца, за това, че: като назначен на 05.01.2024 г. в наряд „Д. 100“ със служебен автомобил на Автомагистрала „Т.“, в района на тунел „Т. врата“, през периода от време 01:23 часа на 06.01.2024 г., до 04:59 часа на 06.01.2024 г. „излязъл от пътя в крайпътна територия и престоял там около 3 часа“; през същото време не извършвал дейност, като за това не уведомил оперативната дежурна част или ръководен служител“. Тези констатации, освен с цитираните писмени доказателства (ежедневно ведомост на личния състав; ежедневна форма за отчет на наряда; пътен лист на автомобила) са подкрепени и с данни от GPS - справка за служебния автомобил и съответно не са оспорени от И. Х. И.. Прието е от дисциплинарнонаказващия орган, че така служителът е извършил нарушение на служебната дисциплина, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР („неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“), което е конкретизирано като неизпълнение разпоредбите на чл. 54 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014 г., „за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение“, издадена от министъра на МВР. В тази връзка дисциплинарното обвинение, с оглед чл. 54, т. 1 от Инструкцията е за бездействие, тъй като посредством GPS – наблюдение било установено, че полицейският екип, включващ и жалбоподателя И. Х. И. се намирал в посочения времеви период в крайпътна територия, извън платното за движение, в тъмната част на денонощието, като (по смисъла на нормата) „напуснал разпоредените за обслужване участъци с постове и маршрути, без съгласуване и разпореждане на длъжностните лица, отговарящи за дейността на контрола на пътното движение и дежурните в ОДЦ/ОДЧ“.

Искането/жалба от И. Х. И. е изцяло неоснователно.

Неизпълнението разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, съответно - неизпълнението на служебните задължения са регламентирани с нормите на чл. 194, ал. 2, т. 1, т. 2 ЗМВР, като дисциплинарни нарушения. Каза се, че деянието на полицай И. Хр. И. е квалифицирано по чл. 194, ал. 2, т. 1 – („неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“), а конкретният текст на чл. 54, т. 1 от Инструкцията, с който е обвързано пряко бездействието на служителя представлява такова неизпълнение, понеже инструкцията е издадена от министъра на МВР и представлява нормативен акт, по смисъла на чл. 7, ал. 3 от Закона за нормативните актове. За нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 ЗМВР, предвид императивната норма на чл. 200, ал. 1, т. 15 се налага дисциплинарно наказание „порицание“, каквото е наложено с процесната заповед. Установява се от документите, съдържащи се в дисциплинарната преписка, че: служителът е бил поканен да се запознае с изготвената от дисциплинарната комисия Справка № УРИ517р-9580/19.04.2024 г. (л. 56 от делото), включително поканен от директора на ОД на МВР С. – област; срещу справката е подадено възражение от адвокат Е. И., като подпомагащ защитата на жалбоподателя в дисциплинарното производство; на служителя е дадена възможност да даде обяснения, но още на 07.03.2024 г. (още преди приключване на дисциплинарната проверка) той е заявил писмено, че не желае да го

стори. Съдът приема, че в административното производство, приключило с издаването на оспорената Заповед, № 517з-3364/24.06.2024 г. не са допуснати нарушения на процесуалните правила, установени с разпоредбите на чл. 205, ал. 1, ал. 3, ал. 4 и ал. 6; чл. 206, ал. ал. 1-4; чл. 210, ал. 1 и ал. 2 ЗМВР. С изготвената от дисциплинарната комисия Справка № УРИ517р-9580/19.04.2024 г. на директора на ОД на МВР - С. е предложено налагане именно на наказание „порицание“. В горната част на справката, в дясно ответникът е написал саморъчно „Да“ и се е подписал под дата 26.04.2024 г. С други думи, по смисъла на чл. 196, ал. 2, вр. ал. 1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за установено на 26.04.2024 г., тъй като тогава дисциплинарнонаказващият орган е получил обобщените данни за нарушението, установено след съответното разследване на всички факти и обстоятелства. Едногодишният срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР касае хипотеза, при която, след изтичането на двумесечния срок извършеното нарушение и самоличността на нарушителя не са открити, но за случая тази хипотеза не е приложима. С оглед изложеното оспорената заповед е издадена в рамките на двумесечния срок по чл. 195, ал. 1, предл. първо ЗМВР.

Заповед № 517з-3364/24.06.2024 г., освен че е законосъобразна, представлява валиден индивидуален административен акт и не е нищожна. Тя е издадена от старши комисар Т. Ц., който е била преназначен от министъра на МВР със Заповед № 8121К-15075/13.12.2023 г. на длъжността „директор на Областна дирекция на МВР - С.“ и е встъпил в длъжност на 14.12.2023 г., доказателства за което са налични по делото.

Приема се еднозначно от правната теория и от съдебната практика, че изначално нищожен е този административен акт, който не отговаря на изискванията за валидност. Нищожността е такова състояние или качество на акта, при което той не е годен да породи целените правни последици. Основанията за оспорване на административните актове, регламентирани с чл. 146 АПК следва да бъдат приемани като изисквания за законосъобразност на тези актове. Не всички от изброените в разпоредбата основания обаче, представляват и основания за нищожност на един административен акт. Т. основание несъмнено ще бъде липсата на компетентност на издателя на акта (чл. 146, т. 1), т.е. липсата на надлежно овластяване на този орган да се произнася по определен въпрос, поради липса на материална, родова или местна компетентност. Несъобразяването с изискването на чл. 146, т. 2 АПК за спазване на установената форма на административния акт (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК - липса на мотиви) ще представлява основание за прогласяване нищожността му, само тогава, когато е на лице пълно несъобразяване – липса на каквито и да било мотиви и липса на реквизитите, упоменати в ал. 2 на чл. 59 АПК или поне на тези по т.т. 1, 3, 4, 5, 8. Наличието на други пороци, извън изброените, т.е. на такива, по смисъла на тези по чл. 146 т.т. 3, 4, 5 АПК ще представлява основание за отмяна на акта, като незаконосъобразен. Процесната заповед е издадена от материалнокомпетентен административен орган, чиято компетентност произтича от разпоредбата на чл. 204, т. 3 ЗМВР, понеже директорът на ОД на МВР – С. е ръководител на структурата по чл. 37, ал. 1, т. 2 с.з. и като такъв е овластен от Закона да налага „всички наказания“ по чл. 197, ал. 1, сред които и „порицание“.

В заключение, предвид изложените мотиви Заповед № 8121К-15075/13.12.2023 г. е издадена от компетентен административен орган и представлява материално, и процесуално законосъобразен индивидуален административен акт, поради което

искането/жалба подлежи на отхвърляне. В тази връзка е основателно (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя на 100 лв. (сто лева).

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 3 АПК, чл. 211, изр. второ, вр. чл. 197, ал. 1, т. 2 ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по искане/жалба, вх. № 23030/19.07.2024 г. от адвокат - пълномощник на И. Х. И., против издадената от директора на Областна дирекция на МВР – С. ЗАПОВЕД, № 517з-3364/24.06.2024 г.

ОСЪЖДА И. Х. И. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Областна дирекция на МВР – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: